

Magdaleena käsikiri

Horose alkeemia &
Isise seksuaalmaagia

Tom Kenyon ja Judi Sion

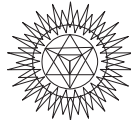
MM

Magdaleena käsikiri

Horose alkeemia ja Isise seksuaalmaagia

Tom Kenyon ja Judi Sion

KIRJASTUS VALGUSESAAR

Originaali tiitel:

The Magdalen Manuscript

Tõlkinud *Riina Grethiel Leppoja, Marju Alguvere,*
Küllli Hansen

Toimetanud *Marko Sekitel Leppoja, Riina Grethiel Leppoja,*
Katre Koit

Korrektuur *Malle Kiirend*

ISBN: 978-9949-9001-1-4

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

© 2002, 2006 Tom Kenyon ja Judi Sion

© Tõlge eesti keelde. OÜ Valgusesaar, 2009

www.valgusesaar.ee
www.valgusesaar.com

Kirjastus Valgusesaar on meie panus, et aidata luua reaalsust, mis põhineb koostööl. Me oleme veendunud, et kogu inimkond on üks tervik ning et igaihe panus selle terviku harmoneerimisel ja rikastamisel on ainukordne ning väärtuslik. Raamatud, mida avaldame, aitavad inimestel avastada iseenast ning meenutada oma hingesuurust – eneses peituvat jumalikku potentsiaali. Meie eesmärgiks on edastada sõnumit, et üheskoos suudame seda maailma muuta ning et meis kõigis on peidus võime luua nii enese kui teiste jaoks paremat tulevikku.

Valgusesaar

Sisukord

Kosmilise Ema kutsumine

Kosmilise Ema kutsumine	1
Tomi sissejuhatus „Magdaleena käsikirja“ juurde	2
Judi sissejuhatus „Magdaleena käsikirja“ juurde	7
Magdaleena käsikiri	13
Juhised Horose alkeemia teostamiseks	63

Sisemine alkeemia

Sissejuhatus sisemise alkeemia põhitõdede juurde	75
Egiptuse alkeemia	83
Sisemise alkeemia praktikate lühike võrdlus	115
Alkeemiline suhe	154

Ühe naise lugu

Tomi eessõna „Ühe naise loole“	163
Judi eessõna „Ühe naise loole“	169
Ühe naise lugu	172
Lisa	274
Mõistete tähendusest	280
Autoritest	287

Magdaleena
käsikiri

Kosmilise Ema kutsumine

 o, Suur Ema, Jumalik Naispool, kosmose sünnitaja, Vaimu enese armsaim, kogu mateeria looja ja universumi olemus, kõikide maailmade ja maailmade sees ning neist väljaspool asuvate maailmade kuninganna, me kutsume Sind.

Me oleme Sinu lapsed, kuula meie kutset.

Me oleme Sinu ja Isa pühast ühendusest sündinud, Sinu elukire tütred ja pojad. Sina, kes Sa aegade alguses heitsid ühte Vaimuga, meie Isaga, töid ilmale meid – Vaimu ja Mateeria õnnistatud ühenduse. Me oleme Sinu lapsed, liha Sinu lihast, Su südame pojad ja tütred. Me mäletame Sinu puudutust ja Su kohaloleku õndsust, Sinu olemust. Ning me igatseme Sinu järele.

Tule meie südamesse ja aita meil meenutada. Lasku meie teadvusesse ning ava meie vaimusuurus.

Valgusta meid oma kohalolekuga.

Eemalda loorid, mis varjutavad meie nägemist, ning ava ukseid meie teadvuses, et ilu ja õndsus võiksid täita meie elu ja meie südamed.

On aeg, mil vajame Su abi väga. Me kutsume Sind tulest ja veest, maast ja õhust, kõigest, mis Sinu nime kannab. Me kutsume kõiki Su olemuse avaldusi, kõiki Su nimesid. Tule meie juurde. Täida meid oma kohalolekuga. Saagu nii.

– Judi Sion –

Tomi sissejuhatus

„Magdaleena käsikirja“ juurde

Isiklikult minu jaoks on selle käsikirjaga kaasnenud äärmiselt suured väljakutsed. Esiteks, see on kanaldatud, ning ma olin veendunud, et jätsin sedasorti raamatute kirjutamise juba pärast „Hathori materjali“¹ (avaldati kirjastuse *Orb Publication Group* poolt) ilmumist.

Minu arvates on kanaldamine kahtlase väärtusega tegevus. See meenutab mulle noodaga kalapüüdmist, nii nagu seda tehakse Camargue'i voogudes – jões, mis asub Lõuna-Prantsusmaal, piirkonnas, kuhu paljude arvates jõudis välja ka Magdaleena. Kaldaäärsetel madalikel lebavad vees suured kalavõrgud. Aeg-ajalt vinnab keegi mõne neist üles, et vaadata, mis sinna sisse on sattunud.

Minu meelest sarnaneb kanaldamine paljuski sellega.

Meie teadvuses leidub palju hoovuseid. Need kannavad endas tohutul hulgal igasuguseid asju, millest mõned on huvitavad, teised väärtusetud, ning mõned sõna otseses mõttes veidrad. Mõnikord püüab kanaldamisvõrk kinni midagi vaieldamatult väärtuslikku, kuid sageli on see segamini rämpsuga.

Sain oma esimesed kanaldamiskogemused seitsmekümnendate aastate lõpus. Üks mu sõber juhtus tegema meditsiinalast uurimust Duke'i ülikoolis ning me viisime läbi mitmeid mitteametlikke katseid, et kanaldamisfenomeni lähemalt tundma õppida. Kuna töötasin oma psühhoteraapia praksise tõttu ka hüpnoosiga, otsustasime uurida, millist kanaldatud materjali võib hüpnootilistes teadvuses seisundites pinnale kerida.

Juba esimesel öhtul löime „ühenduse“ määratu teadvusüksusega, kelle me piltlikult Suureks Semuks ristisime. Ma olen küllalt lugupidamatu tüüp ning igaüks, kes mind tunneb, võib seda kinnitada.

¹ *Hathorid on grupp interdimeensionaalseid olendeid, kes jagavad informatsiooni nii isikliku kui planetaarse transformatsiooni kohta.*

Suur Semu rääkis kanaldatavatele olenditele ja teadvusüksustele tüüpilist suurejoonelist juttu võimalikest Maad tavavatest muutustest ning kogu universumi omavahelisest ühendusesolekust. Kuigi nende jutuajamiste ülestähendused olid intrigeerivad, otsustasime me sõbraga mõlemad, et siin pole midagi tõeliselt väärtuslikku, ning pärast kolm kuud kestnud kohtumisi, mis toimusid iga kahe nädala tagant, jätsime eksperimendi sinnapaika.

Olles töötanud palju aastaid psühhoterapeudina transpersonaalse psühholoogia vallas, olen näinud mitmeid kliente, kes oskavad kanaldata. Mõne inimese jaoks on kanaldamine küllaltki meeldiv tegevus. Teised aga on sellest üsna häiritud – nagu näiteks üks ligi viiekümneaastane naine, kes ärkas juba aasta otsa igal ööl kell kolm. Ta tavatses tõusta istukile ning kritseldada üles teispoosusest tulevaid sõnumeid. Polnud selge, kust need sõnumid pärinesid. Ta ülestähendustes oli juttu tervendavast armastuseväest, vahel sai ta mõne probleemi lahendamiseks ka konkreetseid juhiseid, kuid siis jälle olid saadud sõnumid sõna otseses mõttes ülimalt veidrad.

Veider on muidugi suhteline mõiste. See, mis on ühe meelest veider, võib kellegi teise jaoks sügavat tähendust omada. On ju kultuurilised filtrid, mille abil harjumuspäraselt oma kogemusi sõelume, sageli kunstlikud ning põhinevad varasematelt põlvkondadelt päritud piiratusel.

Minu ülesanne psühhoterapeudina oli aidata oma kanaldatavatel klientidel sellest transpersonaalsest mulinast aru saada. Kasutan säärast sõna meelega. Kollektiivne alateadvus kubiseb niisugustest nähtustest. Psühholoogilisi olevusi, kes seal elutsevad, on väga mitmesuguseid. Ka elavad inimesed erinevad üksteisest. Mõned neist kollektiivse teadvuse asukatest on väga targad ning heade kavatsustega. Teised jälle on idioodid, kes vaid teesklevad, et on vaimsed teejuhid.

Tänaseks on kanaldatavate inimeste hulk, nii asjaarmastajate kui professionaalide seas, määratult suurenenud. Minu arvates on see märk kollektiivselt teadvuselt, et oleme leidmas juurdepääsu nii oma psühholoogilise kui vaimse sügavuse juurde. Paljud inimesed kogevad vaimseid kogemusi esilekutsuvaid kriise või ootamatuid ülevalamisi, mille tagajärjel nende maailmavaade väga kiiresti ja radikaalselt teiseneb. Ma usun,

et järgneva paarikümne aasta jooksul näeme neid psühholoogilis-vaimseid kriise veelgi sagedamini – sedamööda, kuidas meie kollektiivsest teadvusest uus müüdistik pinnale kerkima hakkab.

Antud kontekstis ei ole kanaldamine muud kui sõnum meie enda olemuse sügavusest. Kuid nagu ma nooruses asjaarmastajana kanaldamist harrastades juba kogesin, ei ole mitte kõik sellest sügavusest leitav ilmingimata esiletoomist väärt. Ent sellegipoolest tõuseb aeg-ajalt ka sodi pinnale, nii nagu vana king või roostetanud õllepurk jõepõhjast üles kerkivad.

Üks ülesannetest, mis iga kanaldaja ees seisab, on eraldada väärtuslik tühisest, ülendav ohtlikust. Ainuüksi asjaolu, et informatsioon pärineb teiselt poolt tavateadvuse piirimaid, ei lisa sellele veel suuremat autoriteeti, kui võib omistada juhuslikult tänaval kuulnud sõnadele.

Tegelikult, kui keegi ulatab mulle mõne materjali väitega, et see on kanaldatud, muutun kohe ettevaatlikuks. Ja kui mõni teise maailma asukas n-ö minu ukselävele ilmub, otsin ma tema loogikas kohe puudusi ja vajakajäämisi. Sean üles lõkse. Kui need olendid teevad testid läbi, olen juba rohkem valmis kuulama, mida neil mulle öelda on. Kuid ma jätan endale alati õiguse anda lõplik hinnang. Kui see, mida nad mulle räägivad, ei oma minu jaoks tähendust, lasen nende jutu lihtsalt kõrvust mööda.

Ja ometi juhtus, et vaatamata mu suurele vastumeelsusele kanaldamise suhtes, ilmus ühel ööl Šveitsis Zürichis meile Magdaleena. Mu elukaaslane Judi oli minult küsinud, kas ma ei saaks mingitki informatsiooni Magdaleena kohta, kuna olime peatselt suundumas Saintes-Maries-de-la-Meri – paika, kuhu väidetavalt saabus pärast Yeshua ristilöömist ka Magdaleena.

Sulgesin silmad ning sisenesin kergesse transsi. Otsekohe ilmus mu vaimusilma ette olend, kes väitis end olevat Magdaleena. Ta hakkas dikteerima käsikirja, mida nüüd käes hoiate. Paljude sessioonide jooksul kõneles ta jõuliselt, esitades oma mõtteid vaieldamatu selgusega. Iga ta sõna oli täpne ning kogu toa atmosfäär täitus nende sessioonide ajal otsekui elektrilise laenguga.

Nüüd, mõned kuud hiljem, kui vaatan seda käsikirja kriitiku pilguga, olen mitmel põhjusel löödud. Esiteks on tegemist minu isikliku hirmuga lisada omapoolne panus niigi üleküllastunud kanaldatud raamatute hulgale. See on küll viimane asi, mida keegi meist vajab, ütlen ma enesele.

Kuid see materjal ise on väga eriline ega sarnane millegagi, millega olen varem kokku puutunud. Olles üle kolme aastakümne sisemist alkeemiat õppinud, valdab mind ikka veel hämmastus – nii maailma alkeemiliste traditsioonide omavaheliste sarnasuste kui erinevuste tõttu. Ning ma olen teinud üheks oma isiklikuks eesmärgiks kõiki neid rohkearvulisi teadvust transformeerivaid ja tõstvaid meetodeid tundma õppida. Antud perspektiivist vaadatuna on tehnikad, mida Magdaleena pakub, üsna erakordsed. Vaimse pragmaatikuna olen alati kõike esmalt enda peal katsetanud. Kui miski töötab, siis võtan selle kasutusele. Kui mitte, heidan üle parda. Ja ma olen ise Magdaleena poolt kirjeldatud meetodeid rakendanud ning need toimivad. Tegelikult toimivad need lausa erakordselt hästi. Kui päris aus olla, siis võin täie kindlusega väita, et nende meetodite järgimine on rikastanud ka mu teiste alkeemiliste praktikatega kaasnevaid kogemusi – sõltumata liinist, kust need pärit on.

Igatahes juhtis see kõik mind ühe ja lõpliku loogilise järelduseni. Nende kaasuurijate jaoks, keda huvitab sisemine alkeemia ja kes otsivad vaimse transformatsiooniga kaasnevaid sügavaid kogemusi, nagu ka nende jaoks, kes igatsevad Püha Suhet, võib käesolev materjal osutada hindamatuks. Sel põhjusel olengi otsustanud käsikirja avaldada.

Mõned probleemid on ikkagi jäänud. Armastan täpsust. Ning ei ole mingit moodust, kuidas kindlaks teha, kas see lugu on tõene või mitte. Magdaleena legendist on nii palju versioone ja see kõik juhtus nii kaua aega tagasi, et ma kahtlen, kas me tõde kunagi täielikult teada saame – vähemalt objektiivses mõttes.

Kuid ma leidsin Magdaleena loo, mida nende sessioonide käigus meie silme ette maaliti, väga tõetruu olevat. Mõned osad sellest paistavad mulle nii siiani. Siiski on suurem osa sellest jutustusest minu jaoks ikkagi lihtsalt üks järjekordne lugu – mis võib olla tõene, aga ei pruugi.

Olles inimene, kes on kindlalt ankurdunud (mõni ütleks võib-olla, et neetud) loogika kallastele, ei saa ma teile öelda, kas see lugu vastab tõe või mitte. Ja see häirib mind. Kuid ma võin kinnitada, et Magdaleena poolt jagatud meetodid ja tema vaimsed äratundmised on erakordsed. Ning seega, olles käsikirja uuesti läbi vaadanud, lasin ma jutustuse n-ö vette tagasi, ent talletasin meetodid. Ja ma palun teilgi sedasama teha. Lugege seda oma südame ja mõistusega. Talletage see, mis on teie jaoks väärtuslik, ning heitke ülejäänud kõrvale.

Mõistan ka seda, et käesolev raamat võib olla vastuolus paljude ringkondade tõekspidamistega. Siiski arvan, et on õige see maailmale kättesaadavaks teha. Kui käsikiri ka midagi rohkemat ei anna, kui paneb inimesi siin käsitletud teemade kohta küsimusi esitama, on raamat juba oma olemasolu õigustanud. Lõppude lõpuks on aeg, et lööks kõikuma kristlikku maailma valitsenud väärarusaam naispoole väärtusetusest.

Nende jaoks aga, kes otsivad sügavamat arusaamist sisemise alkeemia kui teadvust transformeeriva meetodi kohta, kõneleb see materjal arvatavasti iseenese eest.

Käsikirja ülelugemise ajal juhtus üks naljakas asi. No vaadake, siin ma nüüd olin ja lugesin käsikirja ratsionaalse ja kriitilise lähenemisnurga alt. Kui kaalusin, kas avaldada seda või mitte, ilmus mulle Isis – jah, Isis. Ta palus mul raamat nii ruttu kui võimalik välja anda.

No mida saab üks mees selle peale teha?

Parose saar
Küklaadid, Kreeka
2001. aasta august

Judi sissejuhatus

„Magdaleena käsikirja“ juurde

See juhtus ühel külmal udusel ööl Zürichis (Šveitsis). Oli-me söönud suurepärase eine meie lemmikus Tai restoranis, mis asub otse Alstadt hotelli kõrval, ning meil oli külluses vaba aega – haruldane aken meie elus. Oli teisipäev, 30. november aastal 2000. Olin tundnud üha kasvavat ning kirglikku huvi Magdaleena, nii arhetüübi kui reaalse isiku vastu. Kes ta tegelikult oli?

Nii palju meie tsivilisatsioonis ning arusaamades, mille keskel me päevast päeva elame, põhineb tema häbimärgistamisel kiriku poolt. Just seetõttu tembeldatigi kõik naised hooradeks ning naiselikkust on ikka peetud millekski häbiväärseks. Häbimärgistamise tõttu – ja tegu polnud ei millegi vähemaga kui Jumaluse enda põrmusurumisega ja kuuma rauaga tema ihu põletamisega – on naispool kandnud eneses häbi ning teda on peetud „vähemaks“ rohkem kui 2000 aasta vältel.

Kirikul ei olnud absoluutselt mitte mingit alust Magdaleenat hooraks nimetada. Pole ühtegi sõna algtekstides, mis seda süüdistust kinnitaksid. Tegelikult tembeldati ta prostitueidiks alles Nikaia kirikukogus, keiser Constantinuse korraldusel. Põhjuseks oli vajadus tugevdada patriarhaati, õonestada naispoole autoriteeti, häbistada kõike naiselikku ning ühendada mitmed erinevad usuvoolud populaarse, ent alles kujuneva religiooniga, mida nimetati kristluseks. Kõike seda tehti Rooma riigi heaks ja valitsuse tugevdamiseks.

Mis oli Maarja Magdaleena hooraks tembeldamise põhjus? Kadedus ja hirm naiseliku väe ees, eelkõige just sellise väe ees, mida esindas Magdaleena.

Ma ei ole kunagi uskunud, et oleksime sündinud patustena, nagu ma pole ka kunagi uskunud, et Maarja Magdaleena või teised naised tema seisusest võinuksid olla hoorad. Ning ma pole kunagi kujutanud Jeesus Kristust ette kui vaga, tsölibaadis elavat, meist kõigist pühamat fanaatilist jumalakuulutajat.

Aastaid tagasi olin Lõuna-Prantsusmaal Magdaleena jälgi ajanud ning soovisin nüüd sama tee, mille mu süda oli leidnud, uuesti läbi käia koos Tomiga, oma Armastatuga.

Kuid ma kartsin usaldada omaenese südant ning igat-sesin kangesti veidi rohkem taustinformatsiooni saada. Ma tahtsin kuulda Magdaleena lugu. Ma tahtsin rohkemat kui lugu. Ma tahtsin tõde. Mäletan, kuidas ütlesin Tomile, et usaldaksin ainult tema poolt läbitoodud lugu, kuna hindan nii kõrgelt tema ausust ja võimet luua ühendust õige allikaga. Ja nii ma siis küsisingi Tomilt, kas ta ei tahaks Magdaleenaga ühendust võtta.

Kuid nüüd pean ma teile rääkima sellest, et Tomile ei meeldi üldse kanaldada! Teadlane ja müstik tema sees võitlevad omavahel pidevalt. Ning ma armastan neid mõlemaid, võrdselt. Enamasti ma lihtsalt jälgin kõrvalt, kuidas teadlane tõe kaunile valgusele, mille müstik on esile kutsunud, viimaks teed annab. Ja lõppude lõpuks sünnivad sellest tantsust suured õpetused, mida esitatakse maailmale teaduslikku vormi valatuna, nagu nõuab meie ajastu rumalus. Olgu siis nii.

Kuid see õhtu oli mulle mingil põhjusel armulik. Küsisin, kas Tom ei tahaks püüda Magdaleenaga ühendust võtta.

Ning ta vastas: „Hea küll.“

„Millal?“ küsisin ma hinge kinni pidades.

„Kohe praegu?“

Ta heitis voodile pikali ning mina haarasin oma sülearvuti. Õige pea astus ta isiksus kõrvale, andes teed Hathoritele, kes tulid häälestama Tomi närvisüsteemi, mida nad muide pidevalt teevad, et liigselt protesteerivat teadlast vaigistada.

Ja siis ta saabus. Kogu tuba täitus väest ja intensiivsest elektrilisest kohalolekust, mida tundsin oma sõrmeotstes. Mu sõrmed värisesid klaviatuuril, kui ta rääkima hakkas. Oli tunne, nagu küünitaks igavik ise end aegadevahelist lõhet sulgema. Ta oli kohal. Meie olime kohal. Tundide klaasjas pealispind mõranes ja aeg peatus.

Ma loodan, et ei unusta kunagi tema sõnade kõla. Ma vannun, et ei unusta kunagi olemast tänulik selle tõe eest, Tomi avatud südame eest, Yeshua autunde eest ning usalduse eest, mille kinkis mulle Magdaleena, jutustades oma lugu.

Ta jätkas oma jutustust mitmete nädalate vältel, sel ajal kui rändasime läbi Šveitsi, üle Itaalia Alpide ning sealt alla, risti läbi Toscana. Ta tuli kohale laevas, millega sõitsime Genovast Itaalias, Palermosse, mis asub Sitsiilias. Ja kui Sitsiilia ei osutunud paigaks, kus soovisime talvituda, külastas ta meid laevas, millega seilasime Livornost Maltale. Ta jätkas oma lugu Oudishis (Gozol), Malta juurde kuuluval väiksemal saarel, kus kummalise kokkusattumuse tõttu oli ka Magdaleena oma reisil Egiptusest Prantsusmaale reisivarude täiendamiseks peatunud. Ta lausus sõnad: „Olen lõpetanud“, vahetult enne jõule 2000. aastal.

Igal õhtul, enne kui ta alustas, lasi ta mul ette lugeda seda, mida olin tema eelneva külastuse ajal kirja pannud. Ta parandas iga sõna, mis polnud õigesti üles tähendatud, ning muutis siin-seal sõnastust, et teha öeldu mõtet veelgi selgemaks. Ja iga kord, enne kui ta lahkus, palus tal mul ka samal õhtul kirjapandu endale ette lugeda.

Paljudel kordadel, mõnd eriti südantliigutavat episoodi jutustades, pidi ta peatuma, kuna sel ajal, kui ta mulle oma lugu rääkis, koges Tom tugevaid emotsioone ning tõi kuuldavale oigeid ja nuuksatusi.

Siis ütles ta mulle: „See kanal tunneb neid tundeid, mida sulle kirjeldan.“

Mu süda paisub armastusest Tomi vastu, sest ta tundis, ehkki vaid hetkeks, mida võis tunda Magdaleena, kes armastas sellist meest nagu Yeshua ning kaotas ta surmale inimkonna päästmise nimel. Ning mu süda paisub ka armastusest Yeshua vastu, keda olen mõistnud alles pärast Magdaleena loo kuulmist ja selles peituva tõe äratundmist. Ta armastas naist nii väga, et oleks peaaegu tegemata jätnud selle, mida oli tulnud tegema.

Kui lahkusime kevadel Maltalt, olid meie arvutid hoolikalt pakitud ning kodu poole teele saadetud. Kandsin endaga kõikjal kaasas üksnes CD-d, kuhu käsikiri oli salvestatud, samuti selle püsikoopiat. Nii tuli Magdaleena minuga Venemaale, Ukrainasse, sealt tagasi Saksamaale ja Šveitsi ning Veneziasse, kuni ta viimaks taas Saintes-Maries-de-la-Meris „maabus“; see oli paik, kus ta kunagi Lõuna-Prantsusmaal maale tuli. CD ja selle püsikoopia ootasid kannatlikult mu kohvris, kui tegime tii-

ru läbi Rennes-le-Château ning püüdsime ette kujutada, kuidas küll Püreneed võisid välja näha sel ajal, mil Magdaleena neid metsikuid majesteetlikke tippe ületas.

Ning viimaks, et vastata mõningatele käsikirjas esinevatele mõistetega seotud küsimustele, külastas ta meid veel kord meie tillukeses korteris Küklaadidel Parose saarel, kust avanes vaade Vahemerele. Ilma tema loata ei olnud me muutnud mitte ühtegi sõna, isegi mitte ajavorme, ning ta tänas meid meie laitmatu täpsuse eest.

Olin otsustanud, et kuna selle rumaluse põhjuseks, mille keskel oleme elanud viimased 2000 aastat, võis olla Yeshua sõnade moonutamine viletsa toimetamise tagajärjel, siis annan endast nüüd parima, et tagada Magdaleena poolt tõe jaluleseadmiseks öeldud sõnade täpsus ja arusaadavus.

Esitasin talle ka mõned isiklikud küsimused, mille puhul teadsin, et neid meilt küsima hakatakse, kui selle käsikirja avalikuks teeme. Ma tean küsimusi, mida nii mõnedki teist oma südames kannavad, ning ma küsisin temalt, mida teile öelda, kui te meilt neid asju küsima hakkate.

Sageli ütles ta: „Ütle neile, et seda Maarja Magdaleena ei kommenteeri.“

Küsimused, millele ta vastuse andis, nagu ka tema vastused neile küsimustele leiate raamatu kõige viimasest osast.

Kutsusime teda veel üks kord Orcase saarel. Ta rääkis käsikirja avaldamise otsustavast tähtsusest Kosmilise Ema tagasipöördumisel. Ta ütles: „See saab olema kogu planeedi, galaktika, universumi ning ka sealt edasi tulevate alade hüvanaguks.“ Ta ütles veel, et kutsub inimesi üle kogu maailma seda tõde kuulma, ning need, kes on selleks valmis, leiavad käsikirja – ühel või teisel viisil.

Ta õnnitleb teid selle puhul, et olete kuulnud tema kutset, ja tänab teid kogu südamest nii enda kui Kosmilise Ema nimel selle eest, et olete siin. Ta ütleb ka, et mitte miski ei saa enam kunagi endiseks.

Orcase saar
2001. aasta oktoober

MM

Kasvasin üles keskkonnas, kus mõisteti maagiat. Mu isa pärines Mesopotaamiast, mu ema Egiptusest. Enne mu sündi palus ema Isist, et too õnnistaks teda lapsega. See laps olen mina. Ja kutsuti mind Maarja Magdaleenaks.

Kui olin saanud 12-aastaseks, saadeti mind õppima salajasse pühitsetute ordu, õdede hulka Isise tiibade varjus. Sain väljaõppe Egiptuse salateaduste tundmises. Õppisin Horose alkeemiat ja Isise seksuaalmaagiat. Kui kohtasin teda, keda teie Yeshuaks kutsute, olin kõik oma pühitsused läbi teinud. Mind oli selleks kohtumiseks ette valmistatud.

Evangeeliumides vihjatakse, et olin prostituut, kuna pühitsetud meie ordust kandsid käsivarre ümber maokujutisega kuldset võru. Sellest teati, et valdame seksuaalmaagiat. Ja heebrealaste silmis olime me prostituudid.

Kui nägin Yeshuat ning meie pilgud kohtusid, mõistsin, et oleme saatuse poolt teineteise jaoks määratud.

See, millest ma teile nüüd räägin, ei ole laiemalt teada. Seda teadsid vaid need, kes olid mu kõrval. Paljud legendid jutustavad juhtunust. Kuid minu jaoks on see lugu suurimast armastusest. See, et Yeshual oli nägemus, mis hõlmas kogu maailma, ei puudutanud mind. Minu lugu on armastuselugu.

Paljud inimesed järgisid Yeshuat. Ja võimalusi meil omavahel kahekesi koos olla polnud just palju.

See lugu ei ole kirjas evangeeliumides, sest mitte keegi ei teadnud meist, välja arvatud meie kõige lähe-

mad sõbrad. Kuid enne kui Yeshua Ketsemani aeda läks, sigitasime lapse, kelle nimeks sai Sar'h.

- *Kaks* -

Lugu, millest ma teile nüüd jutustada kavatsen, võib kõlada veidi uskumatuna.

Ma mäletan roostikku Maries-de-la-Meris, ehkki seda kohta siis veel nii ei nimetatud. See oli paik, kus meie laev randus. Sar'h oli alles üsna väike. Ta polnud aasta-negi. Mind lõhestas lein ja hämmastus.

Olin seal, kui Yeshua risti löödi, nägin teda hauakambris, kui koos ta emaga teda surilinasse mähkisime. Jään alatiseks mäletama müüri lõhna. See oli üks võietest, mida kasutasime.

Yeshua ilmus mulle hiilgavas valguses. Ma ei suutnud uskuda oma silmi ja nii puudutasin ta haavu. Jüngerid tundsid armukadedust, et ta kõigepealt minu juurde tuli.

Tekitas kummalise tunde, et mu armastatu oli läinud teise ilma, samal ajal kui mina ja meie tütar Vahe-merd ületasime. Egiptuses, kuhu olime suundunud kõigepealt, polnud meil enam turvaline olla, seega tuli meil edasi liikuda.

Siirdusime maale, millest hiljem sai Prantsusmaa, kuid tol ajal oli see veel täiesti metsik paik. Meid võtsid vastu Isis preestrinnad, kes saatsid meid põhja poole, druiidide kaitse alla, sest Isis oli nendega kõnelenud, ja nad olid kuulnud üleskutset kaitsta Isise tütart Sar'hi. Ja nii suundusime me põhja, üle teise suure veekogu, et maabuda maal, millest kunagi pidi saama Inglismaa.

Ja salaja toimetati meid druiidide poolt nende kõige pühamate paikade südamesse, Glastonbury mäele. Kui-
gi siin oli meil turvalisem kui Israelis või Egiptuses, ulatus
Rooma mõju ka Inglismaale, seepärast varjasime me
end.

Elasime seal kandis palju aastaid ning Sar'h abiellus
mehega, kelle järeltulijatest said templirüütlid. Mina aga
suundusin põhjapoole, Walesi, ning elasin oma ülejää-
nud päevad mere ääres.

Pean ütlema, et noil aastatel, mil elasin üksinda me-
re ääres, külastas Yeshua mind sageli. Muidugi ei olnud
see nii nagu varem, kuna tema keha oli nüüd rohkem
energia kui liha, rohkem valgus, kuid sellegipoolest oli
suur õnn temaga taas koos olla.

Kui surin, viibis ta mu kõrval ning viis mu sinna, mi-
da mõned nimetavad taevaks, kuid mis tegelikult on vaid
paik hingetasandil.

- Kolm -

Alustan oma lugu kohtumisest allikal, sest nii mit-
meski mõttes sai mu elu tegelikult alguse just seal. Kõik
eelnevad aastad olid vaid ettevalmistus selleks kohtumi-
seks.

Juba hommikul teadsin, et midagi on juhtumas, ku-
na mind valdas seletamatu erutus – värin käsivartes ja
jalgades –, veel enne kui temaga kohtusin. Olin allikal,
kui ta saabus. Olin oma kannu süvikusse lasknud ning
tema aitas mul selle üles tõsta. Mõned apostlid nägid
mu kuldset maokujulist käevõru, ning eeldades, et olen
hoor, olid jahmunud, et Õpetaja kedagi säärast aitab.

Kuid see ei puudutanud mind. Viibisin otsekui teises maailmas, kuhu olin kantud Yeshua silmade poolt. Kui meie pilgud kohtusid, valdas mind tunne, otsekui vaataksin igavikku, ning ma teadsin, et tema oli see, kelle jaoks mind oli ette valmistatud – ja seda teadis ka tema.

Ma liitusin nendega, kes teda järgisid, ning õhtuti eraldusime me teistest. Seda ei juhtunud küll igal õhtul, sest pidevalt vajas keegi ta abi.

Mina, kes ma olin saanud väljaõppe Horose alkeemias ja Isise seksuaalmaagias, ning keda mu õpetajad olid arvanud kaugelejäõudnute hulka, tundsin end esmakordselt Yeshua käte vahelt leides väriseva naisena, ning ma pidin enesega võitlema, et leida üles keskmine kanal, mis kandis mu läbi kirelõõma kõrgeima troonini, sest nii nõudis mu ettevalmistus.

Yeshua ja mina rakendasime tehnikaid, mida ma tundsin, kõrvuti meetoditega, mida tema oli õppinud Egiptuses, et laadida tema Ka'd, tema energiakeha suurema väe ja valgusega, nii et ta suudaks kergema vaevaga aidata neid, kes abi saamiseks tema poole pöördusid. Ja nii ka sündis.

Ning siiani leian ironiat selles, et evangeeliumid kajastavad meie kohtumist allikal, kuhu jõudes Yeshua mind eest leidis. Sest neil paljudel öödel, mis veetsime Yeshuaga kahekesi, tuli ta minu allikale, et ammutada minust Isise väge, et ehitada üles ja tugevdada iseennast.

- *Neli* -

Ma vaatan tagasi sellele ajale, nagu olnuks see kõik vaid unenägu. Ja ometi – nii ere ja kirgas. Mu süda väri-seb, kui meenutan toimunut, justkui oleks see alles eile

Alkeemiline suhe

Enamasti sarnanevad inimsuhted pokkerimänguga. Teeme kõik võimaliku, et teiste üle kontrolli saavutada. Ja kui see ei õnnestu, siis me blufime. Me teeskleme end omavat kaarte, mida meil tegelikult pole. Me petame ja valetame.

Ja kuigi paljud suhted meie postmodernsel ajal just sellised ongi, pole *Käsikirjas* kirjeldatud Püha Suhe kaugeltki selline.

Lubage mul siinkohal olla väga aus. Püha Suhe ei ole kõigile jõukohane. Tegelikult ma arvan, et inimesi, kes suudaksid või kasvõi sooviksid seda kogeda, on kaugelt vähem kui neid, kes eelistavad mängida emotsionaalseid kaardimänge.

Püha Suhe nõuab ülimat ausust, nii iseenda kui oma partneri vastu. Selle asemel et oma kaarte varjata, laome need lauale – kõik oma lootused ja hirmud, kõik oma väiklased ja armukadedad mõtted, intriigid ja salasepitsused. Kõik need on teadvustatud ja valguse kätte asetatud, kus teie partner neid näha võib. Ja tema peab vastama samaga. Pühast Suhtest ei tule midagi välja, kui *tagauksed* on lahti jäetud ja meeles mölgub põgenemise võimalus. Püha Suhe ei toimi, kui mõlemad partnerid pole teineteisega täielikult ja lõpuni ausad.

Selline radikaalne ausus on nõutav, kuna ilma aususeta alkeemiline suhe lihtsalt ei toimi. Võib-olla on see paljude jaoks uudis, isegi sisemise alkeemia õpilastele, sest intiimsuhete dünaamikat käsitletakse neljas peamises alkeemilises koolkonnas (Egiptuse alkeemias, taoismis, tantrajoogas ja tantristlikus budismis) suhteliselt harva.

Seega pean õigeks lähemalt selgitada, mida ma silmas pean, et rajada mingigi alusmüür. Nii nagu alkeemia puhul ikka, on ka selles töös tegu ühe vormi muundamisega teiseks. Antud juhul on muudetavaks vormiks kahe inimese vahel toimuva harjumuspärase suhte sisemine dünaamika. Teatud aja jooksul muutub ju kõik harjumuspäraseks. Suhte algusjärgus kogetud elusolekutunne hakkab hajuma. Partnerid muutuvad rohkemal või vähemal määral ebateadlikeks. On karm tõsiasi, et suhte elavana hoidmiseks tuleb pidevalt selle vajadusest teadlik olla ning pingutada.

Paljud suhted lagunevad, sest partnerid kas ei soovi või ei oska selle säilitamiseks vajalikul määral pingutada. Selle asemel et kogeda suhtes igat hetke uuena, tekib aja jooksul teatud igavus – see, mis varem erutavalt mõjus, on muutunud tüütuks. Mis veelgi hullem, tekib psühholoogiline ja emotsionaalne letargia, kus mõlemad partnerid annavad järele ebateadliku toimimise nüristavale mõjule.

Sedalaadi ebateadlikkus on hinge kell hingelisele ärkvelolekule ja mõistmisvõimele, ning kuigi seda harva mainitakse, mõjub selline autopiloodi peal toimimine halvasti ka inimese vaimsele elule.

Seega vajab Pühas Suhtes muutmist partnerite omavaheeline harjumuspärane suhtlemine.

Sarnaselt kõigi teiste alkeemia vormidega on ka siin vaja anumad ehk keskkonda, kus reaktsioonid aset leiaksid. Antud juhul tagab võimaluse muundumiseks turvalisuse ja vastastikuse tunnustamise õhkkond.

Kui turvatundest või teineteise mõistmisest jääb vajaka, ei saa sedalaadi alkeemiat rakendada. Ja kui olete otsustanud, et soovite sellega oma suhtes siiski katsetada, soovitan teil esmalt olukorda analüüsida. Kaaluge ausalt, kas tunnete end kaitstult ja mõistetuna. Kui ei, siis raiskate lihtsalt aega, püüdes alustada oma praeguse partneriga alkeemilist suhet. Selle asemel soovitan suunata oma tähelepanu *Käsikirjas* kirjeldatud üksinda praktiseerimisele ja teostada seda. Kui aga tahate endiselt seda koos oma partneriga katsetada, hakake talle rääkima oma ohutundest või tunnustuse vajadusest – kõigest sellest, mis teid häirib. Siis ja ainult siis, kui olete need probleemid omavahel ära lahendanud, võite hakata kaaluma alkeemia praktiseerimist.

Niisiis – nüüd on meil kolmest alkeemia jaoks vajalikust elemendist olemas kaks: miski, mis vajab muutmist (suhtlemise harjumuspärased mustrid) ja anum (suhtest endast moodustunud turvavõrk, kui nii võib öelda). Kolmas vajalik element on mõistagi reaktsiooni toimumiseks vajaminev energia. Harilikult on suhetes rohkesti energiat neurootiliste mustrite, lootuste, hirmude ja soovide näol. Kohe jõuame ka nendeni, praegu aga tahaksin rääkida terase karastamisest.

Meie isiksused sarnanevad mitmeski mõttes terasmõõkade. Neid on sepi statatud lapse põlve põletavas sepikojas, meie

varaste kogemuste kujundava surve all. Just varane eluperiood sulatab kokku meie psüühika elemendid. Ja nii nagu valmistati terast, kujundati meidki tohutu kuumuse ja surve tingimustes. Mõnda meist ahistasid kas ülihoolitsevad või vaenulikud või lausa destruktiivsed vanemad. Mõned meist jäeti omapäi, ilma igasuguse toe ja juhtimiseta. Kõik vanema/lapse suhted mahuvad kusaagile nende kahe äärmuse vahele. Võimalikke lapsepõlve pingeid on tõepoolest lõputult, nagu on ka psühholoogilisi sulameid, mis sedalaadi kogemuste tulemusena tekivad.

Paljudes isiksuse kasvu ja vaimse arengu gruppides räägitakse sageli *sisemisest lapsest*. Ja ehkki kontaktil oma *noorema minaga* on kahtlemata teatud väärtus, pole see iga kord sugugi tore kogemus. Meie kultuurilise müüdi järgi on lapsepõlv süütuse aeg, kui *maailmas on kõik korras*. Mõne lapse puhul on see tõsi, enamiku jaoks aga kindlasti mitte.

Meenub mõne aasta tagune pidu ühe kolleegi juures kodus. Valdav osa täiskasvanuid olid terapeutid, psühholoogid, psühhiaatrid, mõned ka haiglate sotsiaaltöötajad. Olin end just hiigelsuurele sohvale mõnusasti sisse seadnud ja nautisin jääteed, kui märkasin midagi huvitavat. Üks terapeut oli võtnud peole kaasa oma poja ja selle parima sõbra. Oli ilmselge, et poisid on omavahel head sõbrad. Nad mängisid mingit kaardimängu ja kõik näis nende vahel korras olevat. Kumbki ei teinud katset teist petta ning tundus, nagu viibiksid nad seltsimehelikkuse kaitsvas mullis.

Siis tuli tuppa poisi isa ja küsis, kas poisid tahavad midagi. Mõlemad vaatasid üles ja naeratasid ingellikult. Ei, ütlesid nad kõige armsamate väikeste poiste häälega. Isa patsutas poega seljale ja seejärel välja kõndides otsekui muuseas ka poja sõpra. Hetke jooksul vaatas poeg toimuvat abitu õudusega. Oli selge, et ta ei uskunud oma silmi. Ja siis, kui isa teise tuppa kadus, võttis ta hoogu ning lõi oma parimat sõpra näkku!

See ei olnud enam lapsepõlve süütus. See oli lapsepõlve raev. Poiss ei tahtnud jagada oma isa poolehoidu isegi mitte parima sõbraga. Sedalaadi armukadedus on kõrgemate imetajate juures tüüpiline, ja meie, vaatamata kogu sellele ennastõigustavale ja ennastülendavale enesepettusele, oleme samuti imetajad. Ükskõik kui kõrgele me oma vaimses arengus jõuame, jagame elu lõpuni oma imetajatest vendade ja õdede loomujooni.

Lapse siseelu on tihti hoopis erinev sellest, millisena tema ümber olevad inimesed seda ette kujutavad. Ümbritsetuna nii ohtudest kui võimalustest, kujuneb lapse psühholoogiline loomus vastavalt sellele, kuidas ta otsustab nendega hakkama saada. Kas on tegu millegi tõeliselt ohtlikuga nagu käitumishäiretega lapsevanem või lapseahistaja, või millegi näiliselt kahjutuga, nagu näiteks küsimus, kellega minna koolilõpuballile, pole tegelikult isegi niivõrd oluline. Kuigi oma elu eest võitlemine võib jätta lapse käitumisse jälje, mis ulatub ka täiskasvanuikka, on ka väikestel otsustel, nagu kellega lävida ja kellega mitte, oma mõju. Kõik need olukorrad, kus on vaja teha kas suuremaid või väiksemaid otsuseid, tekitavad psühholoogilise pingega kaasneva sisemise kuumuse. Isiksuse komponendid sulatatakse kokku või põletatakse välja. Kui saame täiskasvanuks, on mõök valmis taotud ja meie isiksuste sulam kindlalt välja kujunenud.

Mõned meist väljuvad oma lapsepõlve sepikojast teravate mõõkadega, teiste mõõgad on nürid. Osa hoiab oma mõõku hõlma all, teised ei suuda end üldse ohjeldada.

Terasega on nii, et pärast sepikojast lahkumist jääb ta püsima talle algselt antud kujul. Üks väheseid võimalusi, millega sulamile üldse on võimalik uut kuju anda, on terase kuumutamise esmavaluga võrdsel temperatuuril.

Kui valime Püha Suhte ja sellega seotud alkeemia, läheme vabatahtlikult sepikotta tagasi. Kuumus, mis tekib kahe inimese vahel, kelle neuroosid teineteise vastu hõõrduvad, võib olla väga intensiivne. Kui mõlemad leiavad endas julgust olla nii enda kui teise vastu ka neil põletavatel hetkedel *lõpuni* ausad, siis on võimalik neid psühholoogilisi sulameid muuta. Ja sel juhul lisandub ka suhtesse uus tasand, mis on rajatud tõe energiale.

Asi on selles, et enamik meist teeb ükskõik mida, et ainult seda psühholoogilist kuumust vältida. Kui olukord läheb ebamugavaks, annavad paljud jalgadele valu ja põgenevad. Mõne jaoks tähendab see sõna-sõnalt koti kokku pakkimist ja linnast või vähemalt silma alt lahkumist. Teiste jaoks tähendab see, et ollakse küll füüsiliselt kohal, aga emotsionaalselt enam mitte. Inimene muutub tuimaks ja temast saab automaat. Ta liigub ja räägib peaaegu normaalselt, aga on sügavale iseendasse peitu pugenud. On ka neid, kes tuimestavad end alkoholi või narkootikumidega. Ja mõned teevad seda televisiooni abil. Lõppude lõpuks oleme ju

meie, inimesed, küllalt arukad ja leidlikud. Oskame välja mõelda igasuguseid võimalusi, et vaid iseendaga silmitsi seismist vältida. Ja selliseid võimalusi on nii palju, et ma ei jõuaks neid siinkohal üles lugeda. Arvan, et olete juba mõistnud, et põhiküsimus seisneb hoopis selles: mida teete *teie*, kui asjad psühholoogiliselt liiga kuumaks lähevad? Mida ette võtate, kui tunnete, et kohe-kohe juhtub midagi sellist, mida te sugugi ei soovi kogeda?

Püha Suhte praktiseerijatele on sellised tunded *kutseks keskenduda käesolevale hetkele*. Nüüd on aeg olla *lõpuni aus*. See on ka aeg, mil mõlemal partneril tuleb väljendada oma tõelisi tundeid, ükskõik kui piinlikud või hirmutavad need ka ei oleks. Teineteisele oma tõe paljastades siseneb suhte dünaamikasse uus, ergastav element. Aususe tulemuseks on mõistmisvõime avardamine. Ja seal, kus on mõistmine, eksisteerib ka lootus teadlikkuse tekkimisele, mis omakorda võibki muutuse esile kutsuda.

See peatükk ei ole *suhte alkeemia* käsiraamat. Pigem on tegemist hoiatusega. Ka Magdaleena vihjas kirjeldatud nähtusele oma *Käsikirjas*, nimetades seda ohtu *lennutakistusteks*. Kas ei kõla eksootiliselt? Aga kui takistus on otse su ees, ei ole see kaugeltki eksootiline. Asi on eksootikast väga kaugel, kui suhte sepi-kojas nii kuumaks läheb, et tunnete end psühholoogilises mõttes koost lagunemas. Nõuab tõelist vaprust ja meelegindlust, et sepi-kojast mitte lahkuda, kui kuumus teie stabiilset minapilti nõrgestama hakkab. Vähesed on valmis paistma lolli, ara, tühise või armukadedana. Sageli kasutame kõikvõimalikke keerukaid võtteid, et neid tundeid nii iseenda kui teiste eest varjata.

Pühas Suhtes tõuseb see kõik aga vältimatult pinnale nagu sodi, mis on tunni põhjast üles keerutatud. On tähtis aru saada, et kui see juhtub, ei tee te (olles Pühas Suhtes) midagi valesti; üsna tõenäoliselt olete tegutsenud täiesti õigesti. Nagu Magdaleena oma *Käsikirjas* ütleb, pressib alkeemia vägi kogu meie sisemise prahi välja. Võib olla päris põnev, kui praht teie partnerist eraldub, aga kui see toimub teie endaga, on tunne kohutav.

Püha Suhte teeb *pühaks* tõsiasia, et see on tõeliselt püha olemisviis. Inglise keeles tähendab sõna *holy* (püha) tüvi tervikuks tegemist (*to make whole*). Kui meie tegude tulemusel sün-

nib terviklikkus (antud juhul psühholoogiline terviklikkus), siis ongi see, millega me tegeleme, püha.

Vastastikuse kindlustunde, aususe ja tunnustamise sulatusnõus on võimalik luua uutlaadi mina. See uus mina on psühholoogiliselt ausam, teadlikum ja vabam, kui oli tema esialgne väljendus enne *suhte sepikotta* sisenemist. Ja nagu fööniksil, kes tõuseb iseenele tuhasta, on ka sellel uuel minal tiivad. Ta suudab lennata kohtadesse, millest võis varem ainult unistada.

Neid, kel jätkub julgust sukelduda iseenda ja oma partneri olemuse sügavikesse, ootavad ees paljud aarded ja saladused. Nagu öeldud, see tee ei sobi kõigile. Küllap teate sisimas, kas olete Püha Suhte võimalik kandidaat või mitte, sest tajute seda oma hinges, oma südames.

Kui astute sellele rajale, siis teadke, et mingeid käsiraamatuid ei ole olemas. Juhtnööre on üldse väga vähe. Vaimne tee on enamasti üsna üksildane. Ja ehkki ka Pühas Suhtes olivad vajavad vahel üksiolekut, on miski ometi muutunud. Kaks inimest on kokku leppinud, et liiguvad jumalikkuseni viival teel edasi üheskoos, külg külje kõrval, läbi paradiisi ja põrgu, üle säravate kõrguste, kus kõik on ootamatult kristallselge, ja läbi psühholoogilise surma pimedate orgude, kus näeb vaevu jalga jala ette seada. Ometi hakkab läbi teadmatuse pimeduse ärkama sügav igipõline vägi. Sel teekonnal läheb teil vaja üht ebatavalist *püha kolmainsust* – kolme väärtust, et täita see pühamaist püham ülesanne – *turvatu tagamist teineteisele, täielikku ausust ja Armastatu tunnustamist*.

Head reisi teile!

Märkus lugejale

Kirjutamine sellisel teemal nagu Püha Suhe on ohtlik. Esiteks võidakse arvata, et siinkirjutaja on neis asjus ekspert. Kinnitan teile, et nii see pole. Tahan seda fakti kirjalikult jäädvustada.

Olen end mitmel puhul leidnud suhte sepikojade kuumuse eest põgenemas. Nagu ma eelnevalt mainisin – kui Püha Suhte emotsionaalne ja psüühiline temperatuur väga kõrgele tõuseb, siis tunneme end sageli hävimisohus olevana. Loomulikult on need meie enda neuroosid ja mitte olemasolu (kuigi see võib nii

tunduda), mis on hävimisohtu sattunud. Meie neurootilised must-rid on äärmiselt alalhoidlikud ega anna niisama kergesti alla. Oma kogemuse põhjal võin öelda, et tihti panevad nad kõigest jõust lõpuni vastu, selle asemel et vabatahtlikult lahustuda. Aga see on vaid minu isiklik kogemus ning ma ei taha väita, et teie kogemus peaks olema samasugune.

Üsun, et Püha Suhte kunst seisneb selle õppimises, kuidas püsida muundavas „kuumuses“ ilma automaatsele põgene-misrefleksile järele andmata. Arvan ka, et niisugune suhe teise inimesega on kõige suurem väljakutse ja samas kõige suuremat rahuldust pakkuv kogemus, millega hakkama saamist olen eales eneselt nõudnud. Kuna selline suhe on niivõrd dūnaamiline ja elumuutev, pean vajalikuks panna selle tee algusesse välja hoia-tussildi. Siin see on:

HOIATUS! ASUGE TEELE TASAKAALUKALT JA OLGE VALMIS LOOBUMA PALJUŠT.

VÕTKE TEADMISEKS, ET NEED, KES SELLE TEE VALIVAD, EI SAA ENAM KUNAGI ENDISEKS. KA MITTE SINA. (Viimase lause lisasin nende jaoks, kes end erandiks peavad.)

Ühe naise lugu

Judi Sion

*Ühe naise loos on peidus iga naise lugu.
Aidaku see teil luua ühendust vaimuga,
kelle juhtimisel ka see lugu kirja on pandud.*

- Maarja Magdaleena -

Ühe naise lugu

Elu heitis mu emaüst välja Appalachias, kus ma ei leidnud eest mitte ootavat kätepaari, vaid külma pöranda, sest sünituse juures ei viibinud ühtegi abilist. Mu ema ja mina jagasime seda kogemust ühes väikeses lagunenenud majas Virginias Pennington Gapi raudtee ääres. Minu sünninimi oli Phyllis Elizabeth Zion, algupäraselt – Sion.

Mõned kuud hiljem sattusin uude keskkonda, sest mu ema lahkus kodust koos minu, mu õe ja mu vanemate vendadega, et põgeneda vägivaldseks muutunud abikaasa eest ning järgneda oma unistusele.

Ta tahtis saada kantrilauljaks. Nii juhtuski, et kui olin umbes ühe kuu vanune ja mu isa viibis parasjagu tööl, pani ema meid kõiki bussi peale ning me sõitsime läbi osariigi lõunasse, Kesk-Virginiasse, kus ta jättis meid oma vanemate juurde ning läks ise lauljana tööd otsima.

Aga elu teeb pöördeid ja varsti pärast meie saabumist juhtus nii, et mu vanaisa valis traktoriga mäge ületades vale tee ning jäi omaenda traktori alla, mis talle peale vajus. Minu vanem vend rääkis mulle sellest alles mõned aastad tagasi, kui olime teineteist lõpuks uuesti leidnud. Vend oli olnud traktori kõrval, kui see juhtus, ja tormanud koju abi järele. Ta mäletab, kuidas vanaema jooksis oma suure musta medõe kotiga üle mäe. Vanaema võtnud kotist hiiglasliku süstla ja täitnud selle valu vaigistava morfiiniga. Mu vend vaatas, kuidas ta kõigepealt vedelikku õhku pritis ning seejärel vanaisale süstis. Siis proovis vanaema traktorit vanaisa pealt ära tõsta, kuid murdis selle asemel oma selja.

Minu vanaisa surigi traktori all, vanaema aga ei saanud enam kunagi kõndida.

Mina neid inimesi ei tundnud. Olin alles imik, kui see draama aset leidis, ning sel ajal, kui elu ja surm valisid välja neid, keda endaga kaasa viia, oli mind üksinda koju jäetud. Meid, lapsi, kanti nüüd nelja ilmakaarde laiali, nagu puulehti, mida viib kaasa keerutav tuul.

Mina sattusin motell-restorani, mida pidas üks kauge sugulane, samal ajal kui perekond otsis meeleehtlikult kedagi, kes

oleks soovinud mind lapsendada. Neil aegadel ei olnud Virginia tubakaväljadel just palju lapsendamisega tegelevaid agentuure ja ma kahtlustan, et kohalikud perekonnad eelistasid hoolitseda oma laste eest ise – nii hästi kui nad suutsid.

Nii juhtuski, et lõpuks pandi mind paika kui tubakat, mille keskel ma sirgusin, ning mind hakkas kasvatama kuninganna Victoria taaskehastus – karm ja kõigutamatu naine, kooliõpetaja, kes ise lapsi ei saanud. Sel apokalüptilisel saatuste pöördehetkel olin vaid aastane arglik laps ning juba välja teeninud teise pretensioonika nime – Judi Lee Pope.*

Ruby Carter Pope armastas mind väga, selles pole kahtlustki. Tema elu ja seetõttu ka ta abikaasa elu, kellest sai minu isa, keerles ümber kiriku, perekonna, õpilaste ja – teatud piiratud mõttes – ka ümber minu.

Kuid tema Jumal oli hirmutav ja armukade olend, keda ma ei suutnud taluda. Niipea kui sain piisavalt vanaks, et esitada küsimusi, mis juhtus minu puhul üpris varakult, tekkisid meil vastuolud.

Ma kasvasin üles praktiliselt ilma mängukaaslasteta, uida-tes ringi Virginia Piedmonti tubakaväljadel koos oma bernhardiini ja laenatud hobusega.

Ema õmbles mulle ise jahukottidest riideid ning ei teinud muud, kui ainult töötas ja ohverdas end. Selline oli rollimudel, mille sain kaasa kogu eluks.

Ja muidugi ei puudunud meie elust ka kohtumõistmine. Seal, Virginias, mõistetakse üldse väga palju kohut.

Olime puruvaesed, kuid võrreldes vaesusega kogu Brunswicki maakonnas Virginias kuulusime tõenäoliselt keskklassi.

Minu isa pidas maapoodi, mis teenindas peamiselt ümbruskonnas elavaid ülivaeseid mustade perekondi. Mäletan ühte paljasjalgset naist, kes käis meil iga päev. Ta kandis pea ümber mähitud sukka ning võttis alati purgi sardiine ja topsitäie soodavett. Mulle ei tulnud kordagi pähe, et see oli tõenäoliselt kõik, mida ta üldse söi. Ka ei tulnud mulle pähe, et ta ei maksnud mitte kunagi. Isa kirjutas maksmata summad väikestele paberilehtedele, mis täitsid arvete aset.

* „Pope“ on inglise keeles „paavst“. *Toim.*

Isa suri, kui olin kaheksateist, ja siis leidsin mitu karbitäit selliseid maksmata arveid, kokku rohkem kui 20 000 dollari väärtuses, mis oli tolle aja kohta vapustavalt suur summa. Ta pidi olema toitnud poolt Rawlingi elanikkonda Virginias, kuid ei rääkinud sellest iialgi kellelegi.

Mu lapsepõlve esimeseks koolipingiks oli pirnipuu oksaharu. Minu õpetajateks said tuule hääl ja metsa sosinad. Valmis-tasin endale vibu ja nooled ning kui ületee naabrid pakkusid mulle ratsutamiseks hobust, lahkusin kodust pikkadeks tundideks – otsides midagi. Ma ei teadnud isegi, mida.

Ma ei käinud üheski ratsutamise tunnis. Hobune ise õpetas mind. Sadula ja valjaste pealepanemist oli võimalik välja nuputada. Aga kui ma esimesel korral sadulas istudes tundsin, kuidas see minu all liikus, pidin hobusega maha pidama väikese vestluse, et ta oma kõhust üleliigse õhu välja laseks, nii sain sadulavöö rohkem pingule tõmmata. Pidin seda juttu talle ka hiljem rääkima ja sellest oli alati abi.

Ühel päeval, kui ta enda ees põllul mahalangenud puud nägi, ajas ta kõrvad kikki, ja ma teadsin kohe, mida ta teha tahtis. Ta tahtis lennata.

Ja me lendasimegi sellest üle. Ma naaldusin hobuse vastu, sest nii tundus õige, ning hobune hüppas üle puu ja mina lihtsalt lendasin temaga kaasa. Pärast seda ei olnud midagi, mis oleks meid peatanud. Me kahlasime läbi jõgede ja traavisime mööda väikseid ojasid. Me uitasime tihedates metsades, kappasime üle põldude ja aasade, ning kui midagi meie teele ette jäi, siis me lihtsalt hüppasime sellest üle.

Mitte keegi ei teadnud, kus ma selle hobusega käisin. Sel ajal võis Brunswicki maakonnas rännata päevi, läbida metsi ja teid, nägemata sealjuures ainsatki hingelist.

Ma valetasin oma emale – loomulikult poleks ta lubanud mul aiast lahkuda, kui mul poleks olnud käepärast hästi läbi mõeldud valesid, mis muutusid mu elus varakult hädavajalikuks. Ta oli igale asjale vastu. Tema jaoks oli peaaegu kõik elus kas patune või ohtlik.

Ma ei käinud kunagi oma sõprade sünnipäevadel ega jäänud nende juurde ööseks. Keegi ei ööbinud kunagi ka meie juures. Need elud, mida ma nägin televiisoris, olid kui väljamõeldis. Mul polnud aimugi, et inimesed nii elasidki.

Minu kasuema valis mulle riideid ja ütles mulle iga päev, mida kooli selga panna – ka siis, kui ma olin juba palju vanem. Kui riietusin juunikuus varrukateta kleiti, ütles ta, et ma külmetun, ja andis midagi peale. Kui panin jaanuaris selga sviitri, ütles ta, et mul hakkab palav ja käskis riideid vähemaks võtta. Niisuguse kontrollimise paratamatu saavutus oli see, et mul polnud vähi-
matki aimu, mida ma ise tundsin või soovisin. Mul ei lubatud minna kohtamisele enne, kui olin seitseteist, ja ka siis istus ta ki-
vistunud näoga aknal, kui ma tagasi tulin, ning jälgis pingsalt, millise näoga ma olen – kindlasti selleks, et kontrollida, ega ma millegi patusega hakkama pole saanud.

Kord saatis üks poiss mind ukseni ja tal polnud särk korralikult pükstes. Ma ei tohtinud temaga enam kunagi kohtuda. Usun, et olin temasse ikka veel armunud, kui me kümme aastat hiljem uuesti kohtusime ja end teineteisega seotud fantaasiatest vabastasime. Fantaasiatest, mis olid olnud meie sees kõik need aastad ja mida meil polnud võimalik varem vabastada, sest meile lihtsalt ei võimaldatud meile määratud aega.

Mu ema ja isa magasid ühes magamistoas, suurtes eraldi voodites. Mina magasin koos emaga niikaua, kuni läksin kolledžisse. Mu vanaemal oli oma magamistuba. Ruby keeldus tege-
mast korda tuba, mis asus ülakorrusel, tuues ettekäändeks mit-
meid erinevaid põhjuseid. Niimoodi õnnestus tal kontrollida ka seda, kuidas ma öösiti magasin. Ning tal õnnestus korraldada nii, et ei pidanud magama mu isaga.

„Lõpeta nihelemine,“ tavatses ta öelda, kui end liiga sa-
geli küljelt küljele pöörasin. „Lama vaikselt.“ Suveööd olid lõpu-
tud, läbi leotatud kleepuvast niiskusest. Oli liiga palav, et magada, nii lamasin tundide kaupa liikumatult, sest ma ei tohtinud end pöörata. Ainult mu meel oli vaba. Talvel lebasin liikumatult iidva-
nade vatitekkide all. Kodusõjas käinud raskete tekkide rõhumine hoidis mind oma lummuses ning kummitas mind oma nägemus-
tega ja ikkagi külmetasin ma Virginia talvede kõleduses.

Aga mulle kuulusid muusika ja tants, mul oli mets, mis julgustas mind tantsima paljajalu, kuni suutsin keerutada valssi üle metsa tantsupõranda ilma vähimatki häält tegemata. Mul oli laenatud hobune, armas bernhardiin nimega Micki, õpetaja pirni-
puus, väike sõber Jack, kes elas ühe taime sees, ning veel teinegi nähtamatu sõber, keda kutsusin Roosaks Toasussi Daamiks.

Need olid mu lapsepõlve nõuandjad.

Kord juhtus üks asi, mida ma kunagi ei unusta. Ja nüüd tundub mulle, et see oli nagu ettekuulutus, mis on saatnud mind kogu mu elu. Mäletan seda kui esimest õppetundi, mille sain pirnipuu okste vahel, kuhu surusin end aastaid iga päev ja kus ajasin juttu kellegagi, keda kutsusin „ilma hääleta sõnadeks“.

Mulle räägiti, et hakkan oma elus kogema kõikvõimalikke katsumusi, et võiksin õppida inimesi lõpuni mõistma ning neile kaasa tundma. Ja mulle räägiti, et ühel päeval, kui olen neid elukogemusi juba piisavalt kogunud, kostab mu hääle üle kogu maailma ja ma saan jagada seda, mida olen õppinud, ning et sellel, mida mul öelda on, saab olema tohutult suur mõju, kuid ainult siis, kui ma ise sellest mõjust ei hooli.

Mulle räägiti ka, et kusagil on olemas minu teine pool ja et ühel päeval kohtun ma oma „hingekaaslasega“ ning me töötame koos ja ma ei hakka kunagi „käima tööle“ nii nagu teised inimesed. Mulle öeldi, et tema on osa minu hingest ja meie koostööst sünnib suurt kasu kogu maailmale. See on kokkuvõtlikult kõik, mida ma sellest mälestusest jagada tahan.

Ning oli veel üks varane teadmine, mis on mul selgesti meeles.

Ma teadsin, et universumi saladused on varjul füüsilises ühenduses, mida mehel ja naisel on võimalik kogeda siis, kui nad teineteist tõeliselt armastavad. Ma teadsin, et *armastus* on suurim kingitus, mida on võimalik teineteisele anda. Ma teadsin ka, et on olemas üks eriline paik ning tee sinna avaneb füüsilise kogemuse kaudu, kuid vaid vähesed on selle tee leidnud. Ma teadsin, et just seepärast häbistas kirik seksuaalsust ning valitsustel olid omad seadused ja regulatsioonid, mis kontrollisid „abieluks“ kutsutavat ühendust, ning antud teemat hoiti kogu tsiviilsatsiooni ajaloo vältel kas rangelt kontrolli all või kuulutati tabuks.

Ma kahtlustasin, et tegelikult ei olnud madu kuri, ning ma pidasin Eevat väga arukaks, kuna ta soovis saada rohkem teadmisi. Ma olin kindel, et armastaval Jumalal, kes on meid loonud, ei saa ju olla midagi selle vastu, et me kõike teada tahame. Ma kahtlustasin, et kui tõesti on olemas selline koletis nagu kurat, siis parim paik enda varjamiseks on tema jaoks kirik!

Ma teadsin, et suurimad saladused on seotud armastusega ning sellega, mida ma praegu Pühaks Suhteks nimetan. Ma

teadsin ka, et minu eluülesanne oli kuidagi seotud nende saladuste tutvustamisega.

Ja ma *teadsin*, et kusagil oli olemas minu teine pool. Ning ma alustasin eluaegset otsingut.

Usun, et nägin teda ükskord. Ta nägu oli pressitud vastu bussiakent, kui teel Petersburgi üks buss meist maanteel aeglaselt mööda sõitis. Umbes minuti vältel sõitsid buss ja meie auto võrdse kiirusega ning meie pilgud kohtusid. Üheks lühikeseks hetkeks saime kokku paigas, mis oli püha, kuigi olime siis ainult, ma ei tea, kas kaheksa, üheksa või kümme aastat vanad. Kulus nelikümmend aastat, enne kui ma ühe mehega kohtudes seda püha paika uuesti kogesin.

Ma teadsin, et *see mees* mängib kitarr, kirjutab laule ja et tal on ingli hääl. Olin alati kindel, et tunnen ta ära kohe, niipea kui ta häält kuulen.

Kui rääkida kogemustest, mis mind kujundasid, meenuvad juhtumid, mis panid minu jaoks kahtluse alla tõesed, mida esitati autoriteetide poolt. Kirikus, kus mind käima sunniti, kuulsin igal pühapäeval jutluseid armastusest ja andestamisest. Räägiti sellest, kuidas Jumal ei hooli su riietusest, sest Ta näeb vaid sinu südant. Aga sageli juhtus, et sattusin pealt kuulma, kuidas kohalikud elanikud ja kirikuõpetaja ise üksteist tagaselja kritiseerisid ja hukka mõistsid – veel enne, kui kirikuuksest välja saadi!

„Kas suudate uskuda, et see naisterahvas kannab sellist riietust kirikus,“ kuulsid minu lapsekõrvad ning loogika ütles mulle, et *need* olidki ainsad riided, mida kõnealune vaene naine üldse omas. See oli aeg, mil suutsin *näha* inimeste südamesse, ning kui mina nägin selle vana naise südamepuhtust, siis teised nägid ainult tema riietust.

„Nojah, aga sa tead ju tema päritolu. Temast ei olegi midagi loota. Kogu see perekond kuulub põhjakihti.“

Ma ei suutnud mõista, kuidas võidi hinnata kedagi selle järgi, millised olid tema vanemad või sugulased. Mäletan, kuidas mulle öeldi: „Ole alati kena oma perekonna vastu! Nemad on ainsad, kes sulle on antud. Ja pea alati meeles, et veri on paksem kui vesi.“ Hmmm. On imelik öelda niisugust asja adopteeritud lapsele, kellel ei olegi lähedasi sugulasi.

